

תת"ע 4339/08/22 - מדינת ישראל נגד בלפור ישראל שיקום בע"מ

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

תת"ע 4339-08-22 מדינת ישראל נ' בלפור ישראל שיקום בע"מ
תיק חיצוני: 11500361875

לפני	כבוד השופטת ג'ידא עספור שאהין
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	בלפור ישראל שיקום בע"מ

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב אישום מחמת התיישנות.

הבקשה וטענות הצדדים

1. ביום 08.08.22 הוגש כנגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירת נהיגה ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה אחזה או השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה, וזאת ביום 03.09.19 בשעות הצהריים בכביש 90.

2. ב"כ הנאשמת טענה בכתב להתיישנות העבירה. היא טענה, בין היתר, כי הדו"ח מעולם לא הומצא למבקשת. נודע לה בדיעבד על קיומו. הגישה בקשה להישפט והמועד הוארך ביום 06.02.21. הפנתה לסעיף 225א לחסד"פ. היא טענה כי משלוח הזימון כשנתיים וחצי לאחר העבירה וקביעת מועד הדיון לאחר 3 שנים לאחר ביצוע העבירה פוגעת ביכולת הנאשמת להתגונן, כאשר עליה לאתר את הנהג בפועל אשר פרטיו נמסרו בתצהיר במסגרת הבקשה להארכת מועד להישפט. ועל כן, ולאור העובדה כי המאשימה שלחה את הזימון למשפט כשנתיים וחצי לאחר ביצוע העבירה ומעל שנה מעל מועד משלוח ההודעה על הארכת המועד להישפט, עתרה לביטול כתב האישום מחמת התיישנות.

ב"כ המאשימה התנגדה בכתב. לטענתה, טענת הנאשמת שלא יודעת מי נהג ברכב אף שצירפה מקודם תצהיר אינה ברורה. היה מקום להעלות את טענת ההתיישנות בהזדמנות הראשונה. ולגופו, מאחר והגישה בקשה להישפט, מירוך ההתיישנות נעצר ביום הגשת הבקשה להישפט, קרי ביום 30.12.20.

בתשובה לתגובה בכתב, ב"כ הנאשמת טענה בין היתר כי היה על המדינה להמציא הודעת הקנס תוך 4 חודשים, קרי עד יום 03.01.20 שכן עסקינן בהודעת קנס שנאכפה במצלמה. וכן, חלפה שנה, בהתאם לסעיף 225א, ביום 03.09.20.

עמוד 1

ב"כ המאשימה חזרה על התנגדותה בכתב.

3. בדיון, חזרו הצדדים על טיעוניהם לפני. ב"כ המאשימה הרחיבה והוסיפה כי ביום 03.03.21 ניתנה החלטה מתוקף סעיף 230. ביום 09.02.21 נתקבלה פניה. ביום 03.03.21 היתה בקשה להחזר כספי. ניתן מענה ביום 07.06.21. ביום 27.03.22 נשלחה הזמנה לדין ובהמשך נשלחה הזמנה לכתובת עדכנית ביום 01.04.22 שנמסרה ליעד ביום 16.05.22.

4. בהמשך, ובהתאם להחלטתי על הגשת אישורי מסירה וזימונים, המאשימה הגישה העתק מאישור מסירה מיום 15.05.22.

דין והכרעה

לאחר שהקשבתי בקשב רב לטיעוני הצדדים ועיינתי בתגובות בכתב וכן בנספחים, החלטתי לקבל את הבקשה.

ולהלן הנימוקים:

הדין

5. סעיף 225א(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע:

" היתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן: (1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה...."

בהתאם לתקנה 44א לתקנות:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן"

סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"הודיע אדם לפי סעיף 229א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה"

מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דינו לקנס, לא יפחת הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו".

6. בתת"ע (תעבורה י-ם) 5103-02-20 מדינת ישראל נ' אליהו נחום ניהול בע"מ (נבו 02.07.20), כב' השופט מהנא ציטט בהחלטתו מתוך ע"פ 3584/98 מדינת ישראל נ' הרצל אביב שם נקבע כי "תקופת ההתיישנות היא אכן בת שנה אחת אולם מניינה הוא מיום הגשת הבקשה להישפט. עד אז- אם התובע לא בחר להאשים בגינה ושלה הודעת תשלום קנס - אין העבירה כלל אינה מצויה "בערוץ" של העמדה לדין ודין ההתיישנות כלל אינו חל עליה. מרגע, שבחר התובע או הנהג המואשם להעביר את העבירה אל "ערוץ של משפט" מתחיל "מרוץ ההתיישנות" והוא יהיה בן שנה אחת". עוד עמד על כך כי קיימים שני שעוני זמנים אשר רצים בנפרד "האחד ממועד ביצוע העבירה, לגבי חלה על המשטרה חובה לשלוח הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים; והשני מועד הגשת הבקשה להישפט שם חלה על המאשימה חובה להמציא הזמנה לדין בטרם חלפה שנה. משהוארך המועד להישפט על העבירה, הנאשמת לטעמי נמצאת בנקודת זמן השנייה, כלומר מאותו מועד מתחיל מניין הימים למשלוח ההזמנה למשפט בטרם חלף שנה". עוד נקבע כי "הוראה זו הקבועה בסעיף 225א לחוק סדר הדין הפליליאינה הוראת התיישנות אלא הוראה שמטרתה לשים מחסום דיוני למשלוח ההזמנה למשפט, אם חלף המועד של שנה מיום שביקש הנאשם להישפט, מהטעם של חולשת הזיכרון ומניעת עינוי דין בעבירה, שהיא עבירה קלה. אם התביעה לא הזדרזה בהגשת כתב אישום תוך פרק הזמן של שנה, אות וסימן הוא שהעבירה אינה נחשבת בעיניה כחשובה לניהול משפט". ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

בתת"ע (תעבורה חד') 10070-11-21 אבו רקיייה מוחמד נ' מדינת ישראל (נבו 04.02.22) נקבע כי כאשר סעיף 225א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, המועד להגשת כתב האישום הינו מועד משלוח ההזמנה למשפט לפי סעיף 230. לאחר מסירת הודעה על הרצון להישפט, על המאשימה לשלוח למבקש הזמנה תוך שנה מיום קבלת הודעתו.

בתת"ע (תעבורה אי') 8380-03-21 מדינת ישראל נ' מאיר מנחם מאיר מנחם (נבו 25.01.22) המבקש קיבל לידי הודעת קנס ולכן אינו נכנס תחת סעיף 225א לחסד"פ. עוד נקבע כי לשים לב לסעיף 225א(ב), לאחר שהוגשה בקשה להישפט לא ניתן לטעון להתיישנות העבירה ויש לבחון האם חלה התיישנות דינית לפי סעיף 230 לחסד"פ. בית המשפט בחן האם המאשימה עמדה בתנאים הקבועים בסעיף 230 לחסד"פ וקבע כי התקופה למניין התיישנות דינית נספרת החל מיום קבלת הבקשה להישפט עד למועד משלוח ההזמנה בדואר רשום.

ומכאן לענייננו

7. אין מחלוקת בין הצדדים כי העבירה המיוחסת לנאשמת הינה עבירת מסוג הודעת קנס שתועדה במצלמה מיום

03.09.19. כתב האישום הוגש ביום 08.08.22, כאשר קיים אישור מסירה מיום 15.05.22 לפיו דבר הדואר נמסר לידי מיופת כוחה של הנאשמת.

8. כפי שציינתי בפסיקה לעיל, ובענייננו, הנטל על התביעה להוכיח **שממועד קבלת הבקשה להישפט חלה על המאשימה החובה להמציא הזמנה למשפט בטרם חלפה שנה**. כאשר אדגיש כי המועד הרלוונטי הוא מועד מתן ההחלטה על הארכת המועד להישפט, בנסיבות שלפניי, ולא כל מועד אחר, לעניין הפסקת מרוץ ההתיישנות של השנה.

9. בענייננו, התביעה לא נשאה בנטל להוכיח כי נשלח זימון לדין תוך שנה מיום מתן ההחלטה להאריך את המועד להגשת בקשה להישפט במסגרת המ"ש 11193-12-20 (06.02.21), שכן האישור שהוצג והוגש הוא בחלוף מעל שנה (מיום 15.05.22). יתר המועדים אליהם הפנתה המאשימה, שלא הוכחו, אין בהם להשליך על המועד הרלוונטי לחישוב, הנ"ל.

10. לאור האמור החלטתי לקבל את הבקשה ולהורות על ביטול כתב האישום מחמת התיישנות.

זכות ערר כחוק.

להעביר החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"ד, 30 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.